

PARTEA A II-A

Aplicarea art. 17 din Legea nr. 165/2013

A. Decizii definitive pronunțate de Curtea de Apel București – Secția a III-a civilă și pentru cauze cu minori și de familie

21. Dovada dreptului de proprietate și aplicarea art. 24 din Legea nr. 10/2001. Posibilitatea dată C.N.C.I. de a verifica pe fond existența dreptului

Sintagma „acte doveditoare ale dreptului de proprietate” are, prin urmare, în accepțiunea Legii nr. 10/2001, asemenea celorlalte acte normative cu un caracter asemănător, un conținut mai larg decât cel al noțiunii similare corespunzătoare dreptului comun în materie. Dreptul de proprietate poate fi dovedit prin orice înscris constatator al unui act juridic civil, jurisdicțional sau administrativ, translativ sau declarativ, și care generează o prezumție relativă de proprietate în favoarea persoanei care îl invocă. Legiuitorul, ținând seama de contextul socio-istoric al perioadei incidente actului normativ arătat, a constituit o prezumție relativă simplă în favoarea persoanelor îndreptățite prin art. 24 din Legea nr. 10/2001.

Decizia civilă nr. 46 A din 3 februarie 2015

Prin cererea înregistrată pe Tribunalului București – Secția a III-a civilă la data de 30.04.2014, reclamantul O.P. a formulat, în contradictoriu cu pârâțul C.N.C.I., contestație împotriva deciziei de invalidare nr. 362/12.02.2014 solicitând ca prin hotărârea judecătorească ce se va pronunța de către instanță să se anuleze această decizie și să fie obligată pârâta să emită contestatorului titlu de despăgubire pentru imobilul situat în municipiul C., la valoarea de 224.900 lei.

Prin sentința civilă nr. 1117/16.09.2014, Tribunalul București – Secția a III-a civilă a anulat decizia de invalidare nr. 362/12.02.2014.

Pentru a pronunța această sentință, tribunalul a reținut că prin notificarea înregistrată la Primăria municipiului C., formulată în baza Legii nr. 10/2001, reclamantul O.P. a solicitat restituirea în natură a terenului în suprafață de 400 mp situat în C., atribuirea unui alt teren sau acordarea de despăgubiri în cazul în care restituirea în natură nu este posibilă. Prin dispoziția Primarului municipiului C. nr. 2815/23.01.2006 a fost propusă acordarea despăgubirilor în condițiile Titlului VII din Legea nr. 247/2005 pentru imobilul arătat mai sus, urmând ca dosarul să fie predat Secretariatului Comisiei Centrale din cadrul A.N.R.P.

Prin sentința civilă nr. 383/20.09.2010 pronunțată de Curtea de Apel București – Secția contencios administrativ a fost obligată pârâta C.C.S.D. să emită reclamantului O.P. decizia reprezentând titlu de despăgubire aferent imobilului imposibil de restituit în natură situat în C. Această hotărâre a rămas definitivă și irevocabilă prin respingerea recursului de către I.C.C.J., prin decizia civilă nr. 3017/25.05.2011.

În vederea stabilirii cuantumului despăgubirilor, a fost întocmit, la solicitarea A.N.R.P., de către expert tehnic evaluator, un raport de evaluare potrivit căruia, la data raportării valorii, respectiv 03.11.2010 valoarea de piață estimată a imobilului era de 224.900 lei, inclusiv TVA.

În speță, înainte de intrarea în vigoare a acestei legi, procedura de restituire prin echivalent a ajuns la momentul emiterii titlului de despăgubire pentru suma expertizată de 224.900 lei, lipsa deciziei reprezentând titlu de despăgubire datorându-se exclusiv culpei pârâtei, respectiv a C.C.S.D. – antecesoarea pârâtei, care nu a înțeles să se conformeze și să execute o hotărâre judecătorească pronunțată în 2010 și rămasă irevocabilă la data de 25.05.2011, înainte de intrarea în vigoare a Legii nr. 165/2013.

Față de aceste motive, tribunalul a admis primul capăt de cerere și a dispus anularea deciziei de invalidare nr. 362/12.02.2014, considerând că nici pârâta și nici instanța în această procedură, nu poate face verificări pe fondul dreptului de persoană îndreptățită. Cu privire la obligarea pârâtei la emiterea deciziei de compensare, tribunalul a reținut autoritatea de lucru judecat față de sentința civilă nr. 383/20.09.2010, pronunțată de Curtea de Apel București, rămasă definitivă și irevocabilă, ale cărei dispoziții în sensul emiterii deciziei de către C.N.C.I. au rămas valabile.

Împotriva sentinței primei instanțe a formulat apel C.N.C.I.

Examinând apelul prin prisma criticilor formulate, curtea constată că este în parte fondat pentru următoarele considerente:

Curtea reține că, în mod greșit instanța de fond a reținut că deși Legea nr. 165/2013 adaugă noi atribuții C.N.C.I., acest lucru nu îi dă dreptul să refuze executarea unei hotărâri judecătorești. Curtea apreciază că legea nouă este, de principiu, aplicabilă de îndată, tuturor situațiilor ce se vor constitui, se vor modifica sau se vor stinge după intrarea ei în vigoare, precum și tuturor efectelor produse de situațiile juridice formate după modificarea legii vechi. Sub acest aspect, curtea are în vedere și Decizia nr. 269 din 7 mai 2014 a Curții Constituționale.

În același sens, curtea apreciază că, în mod corect C.N.C.I. a arătat, în cuprinsul motivelor de apel, că sunt aplicabile dispozițiile art. 41 alin. (5) din Legea nr. 165/2013.

Ca atare, constatând, contrar celor reținute la fond, că dispozițiile art. 21 din Legea nr. 165/2013, dau dreptul Comisiei Naționale să repună în discuție fondul dreptului, prin verificarea dosarelor în sensul celor arătate prin lege, din

punct de vedere al existenței dreptului persoanei care se consideră îndreptățită la măsuri reparatorii, emițând o decizie de validare sau invalidare, ce este supusă contestării conform art. 35 din lege, curtea consideră că trebuie analizată decizia contestată pe fondul dreptului.

De altfel, chiar din examinarea sentinței civile nr. 383/20.09.2010 pronunțată de Curtea de Apel București – Secția contencios administrativ rezultă că instanța de judecată a analizat exclusiv aspectul referitor la nesoluționarea dosarului ce era deja înregistrat de mult timp la A.N.R.P.

Concluzionând, curtea constată că este competentă să analizeze decizia de invalidare nr. 362/2014, pe fond, din perspectiva calității notficatorului de persoană îndreptățită, apreciind că soluția dată de instanța de fond primului capăt de cerere este corectă și va fi menținută, pentru considerentele ce vor fi arătate ulterior, și care vor înlocui motivarea dată de prima instanță.

Unicul motiv de invalidare se referă la nereșinerea calității reclamantului de persoană îndreptățită în condițiile Legii nr. 10/2001, prin prisma nedovedirii dreptului de proprietate asupra imobilului în litigiu, motivat de faptul că a dobândit imobilul în baza unui înscris sub semnătură privată încheiat la 31.08.1963.

Curtea reține că, în condițiile în care art. 23 din Legea nr. 10/2001 nu cuprinde prevederi speciale în privința dovedirii dreptului de proprietate al autorului persoanelor îndreptățite, aceste prevederi se întregesc cu cele cuprinse în normele de aplicare ale legii, respectiv art. 23.1 din H.G. nr. 250/2007.

Ca urmare, practica judiciară a statuat în mod constant că, în această materie, ce vizează retrocedarea imobilelor preluate abuziv, în privința dovedirii dreptului de proprietate, textul legii speciale nu impune ca dovada dreptului de proprietate să se facă potrivit dreptului comun, așa încât sunt admisibile și alte mijloace de dovadă, important fiind de stabilit dacă bunul solicitat a aparținut reclamantului.

Sintagma „acte doveditoare ale dreptului de proprietate” are, prin urmare, în accepțiunea Legii nr. 10/2001, republicată, asemenea celorlalte acte normative cu un caracter asemănător, un conținut mai larg decât cel al noțiunii similare corespunzătoare dreptului comun în materie, reglementare ce se înscrie, asemenea ansamblului normelor actului normativ de reparație, în spiritul și finalitatea acestei legi. Ceea ce este important, în accepțiunea legii speciale, este de a se stabili dacă bunul solicitat s-a aflat în proprietatea persoanelor îndreptățite.

Dreptul de proprietate poate fi dovedit prin orice înscris constatator al unui act juridic civil, jurisdicțional sau administrativ, translativ sau declarativ, și care generează o prezumție relativă de proprietate în favoarea persoanei care îl invocă.

Legiuitorul, ținând seama de contextul socio-istoric al perioadei incidente actului normativ arătat, a constituit o prezumție relativă simplă în favoarea persoanelor îndreptățite prin art. 24 din Legea nr. 10/2001, republicată, în sensul că, în absența unor probe contrare, se consideră că persoana individualizată în

actul normativ a deținut imobilul sub nume de proprietar, existența și întinderea dreptului de proprietate fiind cea înscrisă în actul normativ sau de autoritate prin care s-a dispus măsura preluării abuzive sau s-a pus în execuție măsura preluării abuzive.

Ca atare, făcând aplicarea acestor considerații teoretice la speța de față, curtea constată că imobilul în litigiu a fost expropriat în baza Decretului nr. 64/1981, figurând O.P. cu imobil teren în suprafață de 400 mp în str. A. nr. 30, operând prezumția de proprietate instituită de art. 24 din lege, ce se coroborează cu înscrisul sub semnătură privată și actele emise de administrația financiară din care rezultă că a achitat impozitele aferente acestui imobil.

Astfel, deși chitanța sub semnătură privată nu valorează, în sine, titlu translativ de proprietate, acest înscris coroborat cu mențiunile existente în Decretul de expropriere nr. 64/1981 și cu istoricul de rol fiscal, fac dovada calității intimatului-reclamant de persoană îndreptățită la măsuri reparatorii.

Prin urmare, curtea a admis apelul și a schimbat în parte sentința apelată, în sensul că a respins excepția autorității de lucru judecat în ceea ce privește capătul doi de cerere, ca neîntemeiată, respingând, totodată, ca nefondat, capătul de cerere privind obligarea pârâtei la emiterea titlului de despăgubiri pentru valoarea de 224.900 lei.

22. Hotărâre judecătorească anterioară de stabilire a cuantumului despăgubirilor. Imposibilitatea acordării unei despăgubiri mai mari în temeiul Legii nr. 165/2013

Nu este posibil ca, prin emiterea unui alt titlu de despăgubire, C.N.C.I. să stabilească un alt cuantum al despăgubirilor decât cel stabilit deja printr-o hotărâre judecătorească irevocabilă. În cazul de față, în condițiile în care valoarea despăgubirilor a fost stabilită prin expertiză dispusă de către instanța de judecată, prin raportare la valoarea reală a bunului, nu se poate vorbi de neacordarea unei despăgubiri reale și integrale a apelantei.

Decizia civilă nr. 289 A din 3 iunie 2015

Prin cererea înregistrată pe rolul Tribunalului București – Secția a IV-a civilă la data de 04.06.2014, reclamanta H.M. a solicitat, în contradictoriu cu pârâta C.N.C.I., ca prin hotărârea ce se va pronunța să se dispună anularea titlului de despăgubire nr. [...] /13.03.2014, comunicat reclamantei la data de 07.05.2014. Ulterior, reclamanta a precizat că nu mai solicită anularea titlului de despăgubire, solicitând însă diferența dintre suma calculată în raport de prevederile art. 21 alin. (6) și (7) din Legea nr. 165/2013, în cuantum de 351.888,26 lei și suma de 183.213,76 lei, acordată prin titlul de despăgubire nr. 436/13.03.2014.

Prin sentința civilă nr. 1338/17.11.2014, Tribunalul București – Secția a IV-a civilă a respins ca neîntemeiată cererea.

Tribunalul a reținut că, prin notificarea înregistrată la Primăria municipiului B. sub nr. [...] /12.01.2001, reclamanta a solicitat măsuri reparatorii pentru terenul în suprafață de 562 mp și pentru imobilul casă de locuit cu o suprafață de 263 mp și anexe de 38,2 mp, cu teren aferent în suprafață de 256 mp.

Prin dispoziția nr. 2541/03.09.2004 emisă de Primarul municipiului B., s-au dispus următoarele: 1. S-a respins cererea de restituire în natură a imobilului teren în suprafață de 562 mp, ca inadmisibilă, întrucât acest teren este integral ocupat; 2. s-a stabilit că valoarea echivalentă a imobilului imposibil de restituit în natură, constând din apartament și teren în suprafață totală de 1088 mp este de 1.280.292.769 ROL, în limita căreia se formulează ofertă de acordare de măsuri reparatorii prin echivalent; 3. s-a formulat ofertă de acordare de măsuri reparatorii prin echivalent, sub forma titlurilor de valoare nominală folosite exclusiv în procesul de privatizare sau a acțiunilor la societăți comerciale tranzacționate pe piața de capital.

Prin sentința civilă nr. 327/F/2005 a Tribunalului B., s-a modificat doar art. 2 al dispoziției Primarului municipiului B., în sensul că s-a majorat suma stabilită ca echivalent al imobilelor imposibil de restituit, la suma de 1.832.137.560 lei.

Prin decizia civilă nr. 726/A/12.09.2005 a Curții de Apel C. s-a dispus anularea parțială a dispoziției nr. 2541/03.09.2004 emisă de Primarul municipiului B.; s-a dispus restituirea în natură, în favoarea sa a terenului în suprafață de 359 mp; s-au stabilit măsuri reparatorii prin echivalent, pentru diferența de 729 mp, imposibil de restituit în natură, din același imobil.

Prin decizia civilă nr. 5183/26.05.2006 pronunțată de I.C.C.J. s-a casat în parte decizia civilă nr. 726/12.09.2005 pronunțată de Curtea de Apel C., s-a schimbat sentința apelată numai cu privire la cheltuielile de judecată, s-au păstrat restul dispozițiilor sentinței și s-au menținut dispozițiile deciziei privind obligarea intimaiților la plata cheltuielilor de judecată.

Tribunalul a observat că, în mod temeinic și legal, C.N.C.I. a procedat la emiterea titlului de despăgubire nr. [...] /13.03.2014, în favoarea contestatoarei, pentru suma de 183.213,76 lei, ținând cont de hotărârile judecătorești expuse anterior. S-a observat că suma de 183.213,76 lei în limita căreia se impunea realizarea ofertei de acordare de măsuri reparatorii prin echivalent în baza căreia s-a emis titlul de despăgubire nr. 436/13.03.2014, a fost stabilită de prima instanță în dosarul nr. [...] /2004 ca urmare a efectuării unui raport de expertiză din care a rezultat că valoarea totală a imobilelor imposibil de restituit în natură este de 2.508.200.000 lei din care s-a dedus valoarea actualizată a despăgubirilor de 81.224 lei primite, care reprezintă suma de 676.067.440 lei.

În primul rând, în speță, întrucât există o hotărâre judecătorească definitivă și irevocabilă la data intrării în vigoare a noii legi prin care s-a stabilit cuantumul despăgubirilor, Comisia Națională a emis titlul de despăgubire în favoarea

contestatoarei, pentru suma de 183.213,76 lei, cu respectarea dispozițiilor intrate sub puterea lucrului judecat.

În al doilea rând, solicitarea reclamantei de acordare a diferenței dintre suma calculată în raport de prevederile art. 21 alin. (6) și (7) din Legea nr. 165/2013, în cuantum de 351.888,26 lei și suma de 183.213,76 lei, acordată prin titlul de despăgubire nr. 436/13.03.2014 echivalează cu încălcarea puterii de lucru judecat stabilită prin sentința civilă nr. 327/F/200S pronunțată de Tribunalul B., rămasă definitivă și irevocabilă prin decizia nr. 5183/ 26.05.2006 a I.C.C.J., aspect care impune respingerea cererii.

În al treilea rând, tribunalul a apreciat că diferența solicitată nu se justifică, pentru că, pe de o parte s-a dovedit că a fost determinată în baza unor rapoarte de expertiză ce nu stabilesc valoarea imobilului în raport de Grila notarilor publici pe anul 2013, iar pe de altă parte, valoarea despăgubirilor calculate prin expertiza de la fondul cauzei profită mai mult reclamantei în considerarea faptului că aceasta a fost efectuată la un moment în care piața imobiliară înregistra niveluri mai ridicate spre deosebire de nivelulul anului 2013 (anul intrării în vigoare a Legii nr. 165/2013) în care prețurile de pe piața imobiliară au suferit scăderi masive.

Față de cele ce preced, tribunalul a apreciat cererea ca neîntemeiată, motiv pentru care a respins-o.

Împotriva sentinței primei instanțe a declarat apel reclamanta H.M.

Examinând apelul prin prisma criticilor formulate, curtea constată că este nefondat pentru următoarele considerente:

Prin cererea de chemare în judecată, reclamanta solicită, practic, emiterea unui titlu suplimentar, în temeiul art. 21 din Legea nr. 165/2013, care să conțină diferența dintre suma calculată conform art. 21 alin. (6) și (7), prin raportare la Grila notarilor publici și suma acordată prin titlul de despăgubire nr. [...] /13.03.2014 emis de C.N.C.I.

Legislația internă, mai precis Legea nr. 165/2013, invocată de apelantă, nu conține dispoziții care să permită emiterea unor titluri de despăgubiri suplimentare, care să reprezinte diferența dintre valoarea imobilului imposibil de restituit în natură și valoarea despăgubirii stabilite prin titlul de despăgubire emis în temeiul unei hotărâri judecătorești definitive și irevocabile.

Contrar celor susținute de apelantă, admiterea prezentei acțiuni echivalează cu încălcarea puterii de lucru judecat a sentinței civile nr. 327/F/11.04.2005 a Tribunalului B., sentință în care s-a stabilit că echivalentul imobilului imposibil de restituit este în cuantum de 1.832.137.560 ROL, în limita căreia a fost obligată unitatea deținătoare să formuleze ofertă de acordare de măsuri reparatorii prin echivalent.

Pe de altă parte, curtea reține că prin Decizia nr. 686/2014, Curtea Constituțională a admis excepția de neconstituționalitate și a constatat că dispozițiile art. 17 alin. (1) lit. a) și art. 21 alin. (5) și (8) din Legea nr. 165/2013 sunt constituționale în măsura în care nu se aplică deciziilor/dispozițiilor entităților investite

cu soluționarea notificărilor, emise în executarea unor hotărâri judecătorești prin care instanțele s-au pronunțat irevocabil/definitiv asupra calității de persoane îndreptățite și asupra întinderii dreptului de proprietate a acestora.

Prin urmare, nu este posibil ca, prin emiterea unui alt titlu de despăgubire, C.N.C.I. să stabilească un alt cuantum al despăgubirilor decât cel stabilit deja printr-o hotărâre judecătorească irevocabilă.

Nu va fi primită nici critica privind necesitatea admitterii prezentei acțiuni prin prisma obținerii unui remediu efectiv, pe de o parte, motivat de faptul că apelanta este în posesia unui titlu de despăgubire în care contravaloarea imobilului a fost stabilită prin expertiză judiciară, iar pe de altă parte, întrucât în hotărârea din 29.04.2014 pronunțată în cauza *Preda ș.a. c. României* (parag. 27), Curtea europeană a reamintit că, în cazul privării de proprietate în sensul art. 1 din Primul Protocol adițional la Convenție „imperative de interes general pot pleda pentru o despăgubire inferioară valorii reale de piață a bunului, cu condiția ca suma plătită să se raporteze în mod rezonabil la valoarea bunului”.

Ca atare, în cazul de față, în condițiile în care valoarea despăgubirilor a fost stabilită prin expertiză dispusă de către instanța de judecată, prin raportare la valoarea reală a bunului, nu se poate vorbi de neacordarea unei despăgubiri reale și integrale a apelantei.

Pentru aceste considerente, în baza dispozițiilor art. 480 alin. (1) CPC, curtea a respins apelul ca nefondat.

23. Invalidare pentru motivul că Legea nr. 18/1991 era aplicabilă cererii. Autoritate de lucru judecat. Interpretarea și aplicarea art. 41 alin. (5) cu trimitere la art. 21 din Legea nr. 165/2013

Odată ce soluționarea unei notificări în temeiul Legii nr. 10/2001 a trecut de faza verificării deciziei emise de unitatea deținătoare de către Secretariatul Comisiei Centrale, conform legii în vigoare la data desfășurării procedurii corespunzătoare (în speță, Titlul VII din Legea nr. 247/2005) și a ajuns, în baza unei hotărâri judecătorești, în etapa de evaluare a despăgubirilor, nu se mai poate întoarce la faza verificării deciziei în temeiul unei legi noi, care impune în plus un control mai extins, astfel că legea nouă (Legea nr. 165/2013) se aplică numai în privința etapei evaluării, în sensul că nu se mai emite un titlu de despăgubire, cum stabilise hotărârea judecătorească, ci un act echivalent, respectiv decizia de compensare.

Decizia civilă nr. 383 A din 1 septembrie 2015

Prin cererea înregistrată la data de 07.04.2014 pe rolul Tribunalului București – Secția a III-a civilă, reclamantul M.C., în contradictoriu cu pârâta C.N.C.I., a formulat contestație împotriva deciziei de invalidare nr. 315/2014 emise de pârâtă.

Prin sentința civilă nr. 1456/30.10.2014, Tribunalul București – Secția a III-a civilă a admis cererea; a dispus anularea deciziei de invalidare nr. 315/31.01.2014 emise de C.N.C.I. și a obligat pârâta C.N.C.I. să emită o nouă decizie de despăgubire în echivalent valoric în puncte conform dispozițiilor nr. 21 din Legea nr. 165/2013.

Pentru a hotărî astfel, prima instanță a reținut că, în urma soluționării notificării nr. [...] /2001 formulate în temeiul Legii nr. 10/2001, reclamantului i s-a recunoscut dreptul la acordarea de despăgubiri bănești în valoare estimativă de 6.119 dolari prin decizia nr. 153/16.08.2002 emisă de E.O. S.A. în calitate de unitate deținătoare, pentru terenul în suprafață de 1817 mp situat în comuna T., ce a făcut obiectul notificării mai sus menționate.

Prin sentința civilă nr. 568/08.11.2011, Curtea de Apel C. a admis cererea formulată de reclamantul din cauza de față și a dispus obligarea pârâtei Comisia Centrală pentru Stabilirea Proprietăților să emită decizia reprezentând titlul de despăgubire pentru imobilul teren în suprafață de 1.817 mp situat în comuna T., conform deciziei nr. 153/16.08.2002 emise de E.O. S.A.

Această sentință a rămas irevocabilă prin respingerea recursului declarat de C.C.S.D. prin decizia civilă nr. 5405/14.12.2012.

După rămânerea irevocabilă a sentinței civile nr. 568/08.11.2011 a Curții de Apel C., C.C.S.D. nu a emis titlul de despăgubire, fapt necontestat de niciuna dintre părți, iar după intrarea în vigoare a Legii nr. 165/2013, C.N.C.I. a emis decizia nr. 315/31.01.2014 prin care a invalidat decizia nr. 153/16.08.2002 emisă de E.O. S.A., reținând, în esență, că imobilul teren în suprafață de 1817 mp situat în comuna T., nu făcea obiectul Legii nr. 10/2001, astfel încât nu pot fi acordate despăgubiri în temeiul acestui act normativ, ci în temeiul Legii nr. 18/1991 a fondului funciar.

Tribunalul a constatat că, prin sentința civilă nr. 568/08.11.2011, Curtea de Apel C. a analizat legalitatea deciziei nr. 153/16.08.2002 emise de E.O. S.A. din perspectiva aplicării dispozițiilor art. 8 din Legea nr. 10/2001. În plus, tribunalul a constatat că analiza Curții de Apel C. a fost făcută în contextul în care, după înaintarea dosarului la C.C.S.D. de către E.O. S.A., acesta a fost retransmis către E.O. S.A. pentru reanalizarea dosarului, în contextul în care autoritatea administrativă menționată considera că terenul nu făcea obiectul Legii nr. 10/2001, acesta fiind și motivul pentru care dosarul nu a fost soluționat până la data sesizării Curții de Apel C., precum și motivul pentru care reclamantul a sesizat instanța cu cererea sa prin care solicita obligarea C.C.S.D. să emită decizia privind titlul de despăgubire pentru terenul său din comuna T.

Sub aspectul menționat, Curtea de Apel C., prin sentința menționată, rămasă irevocabilă, a reținut în mod expres faptul că decizia E.O. S.A. nu mai putea fi revocată întrucât constituie un act de natură civilă ce a intrat în circuitul civil și a înlăturat apărările pârâtei C.C.S.D. (antecesoarea pârâtei din cauza de față)

prin care se invocă caracterul neîntemeiat al cererii promovate de reclamant privind obligarea acesteia la emiterea deciziei reprezentând titlu de despăgubire.

Așa fiind, rezultă că în cauză există autoritatea de lucru judecat cu privire la legalitatea emiterii deciziei nr. 153/16.08.2002 de către E.O. S.A. precum și cu privire la obligația părâtei, în calitate de succesor al C.C.S.D., de emitere a titlului de despăgubire, iar încadrarea în domeniul de aplicare a Legii nr. 10/2001 a terenului pentru care s-a stabilit dreptul reclamantului la despăgubiri nu mai poate fi repusă în discuție.

Ca atare, chiar dacă dispozițiile art. 41 alin. (5) din Legea nr. 165/2013 fac trimitere la art. 21 din același act normativ, articol al cărui alin. (8) prevede că, ulterior verificării și evaluării, la propunerea Secretariatului Comisiei Naționale, Comisia Națională validează sau invalidează decizia entității investite de lege și, după caz, aprobă punctajul stabilit potrivit alin. (7), totuși această prevedere legală nu își găsește aplicarea în cauza de față, în condițiile în care cu privire la motivul de invalidare a deciziei nr. 153/16.08.2002, și anume încadrarea terenului în litigiu în domeniul de aplicare a Legii nr. 18/1991, s-a stabilit cu autoritate de lucru judecat că acesta face parte din domeniul de aplicare al Legii nr. 10/2001.

Împotriva acestei sentințe, la data de 12.06.2015 a declarat apel pârâta C.N.C.I.

Examinând sentința apelată prin prisma criticilor formulate și în conformitate cu prevederile art. 476 CPC, curtea a reținut că apelul nu este fondat.

În mod temeinic, a reținut prima instanță în ceea ce privește situația de fapt că, prin sentința civilă nr. 568/08.11.2011 (rămasă irevocabilă prin decizia nr. 5405/14.12.2012 pronunțată de I.C.C.J.), Curtea de Apel C. a admis cererea formulată de reclamantul din cauza de față și a dispus obligarea părâtei Comisia Centrală pentru Stabilirea Proprietăților să emită decizia reprezentând titlul de despăgubire pentru imobilul teren în suprafață de 1817 mp situat în comuna T., cu motivarea că nu se poate contesta de către C.C.S.D. calitatea reclamantului de a beneficia de măsurile reparatorii la care, în prealabil, s-a reținut a fi îndreptățită potrivit dispozițiilor Legii nr. 10/2001, controlul său fiind limitat la verificarea legalității respingerii cererii de restituire în natură.

Curtea a observat că dispozițiile art. 41 alin. (5) din Legea nr. 165/2013 nu fac însă trimitere și la alin. (5) al art. 21, întrucât acesta nu reglementează o modalitate de executare a obligației stabilite printr-o hotărâre judecătorească. Din contră, aplicarea acestuia ar putea conduce la lăsarea neexecutată a unei asemenea obligații, cum s-ar întâmpla și în prezenta cauză dacă s-ar recunoaște valabilitatea deciziei de invalidare, motivată cu argumentul că reclamantul nu era persoană îndreptățită la obținerea unor măsuri reparatorii în temeiul Legii nr. 10/2001.

Or, potrivit jurisprudenței constante a Curții E.D.O., art. 6 parag. 1 C.E.D.O. garantează fiecărei persoane dreptul ca o instanță să judece orice contestație

privind drepturile și obligațiile sale cu caracter civil; el consacră în acest fel „dreptul la o instanță”, unul din aspectele acestui drept fiind dreptul de acces, adică dreptul de a sesiza o instanță în materie civilă (hotărârea *Phillis c. Greciei* din 27 august 1991). Totuși, acest drept ar fi iluzoriu dacă ordinea juridică a unui stat contractant ar permite ca o hotărâre judecătorească definitivă și obligatorie să rămână inoperantă (fără efect) în detrimentul uneia dintre părți.

Astfel, trimiterea la art. 21 se limitează strict la partea din acest text de lege care presupune o formă de punere în executare a hotărârii judecătorești, și anume evaluarea și emiterea deciziei de compensare.

Cu alte cuvinte, odată ce soluționarea unei notificări în temeiul Legii nr. 10/2001 a trecut de faza verificării deciziei emise de unitatea deținătoare de către Secretariatul Comisiei Centrale, conform legii în vigoare la data desfășurării procedurii corespunzătoare (în speță, Titlul VII din Legea nr. 247/2005) și a ajuns, în baza unei hotărâri judecătorești, în etapa de evaluare a despăgubirilor, nu se mai poate întoarce la faza verificării deciziei în temeiul unei legi noi, care impune în plus un control mai extins, astfel că legea nouă (Legea nr. 165/2013) se aplică numai în privința etapei evaluării, în sensul că nu se mai emite un titlu de despăgubire, cum stabilise hotărârea judecătorească, ci un act echivalent, respectiv decizia de compensare.

Din această perspectivă, dacă nu se poate reține autoritatea de lucru judecat a sentinței civile nr. 568/08.11.2011 pronunțate de Curtea de Apel C. sub aspectul verificării legalității deciziei nr. 153/16.08.2002 emise de E.O. S.A. (nerealizându-se o examinare pe fond a temeiniciei și legalității acesteia), în schimb există autoritate de lucru judecat în chestiunea dreptului reclamantului de a obține măsuri reparatorii (compensatorii) în baza deciziei în discuție.

24. Notificare formulată pentru persoana îndreptățită de fiul acesteia. Invalidare pentru lipsa calității de persoană îndreptățită. Autoritate de lucru judecat și noțiunea de „bun actual”

Reclamantul a formulat notificarea în numele tatălui său, aflat la vârsta de 94 de ani și cu probleme grave de sănătate, însă reclamantul avea, la data respectivă, și calitatea de succesor al mamei sale care decedase în anul 1992. Or, în aceste circumstanțe este evidentă calitatea reclamantului de persoană îndreptățită la măsuri reparatorii conform legii, câtă vreme imobilul în litigiu a fost achiziționat de părinții acestuia.

Decizia civilă nr. 585 A din 2 decembrie 2015

Prin sentința civilă nr. 391/23.03.2015, Tribunalul București – Secția a III-a civilă a admis contestația formulată de reclamantul V.N., în contradictoriu cu pârâta C.N.C.I., și a anulat decizia de invalidare nr. 1303/05.06.2014 emisă de pârâtă.